

Nisu vest ni Mitrović ni Prase nego nestašice i poskupljenja (Društveni pregled 2022-09-25)

Tokom protekle nedelje dve teme su okupirale veći deo javne sfere, sukob Mitrović–Prase i Euro-Prajd.

Narodu je kao događaj od velikog značaja predstavljen [sukob](#) na relaciji tajkuna, kriminalca Željka Mitrovića, i imbecilnog jutjuberu Baka Praseta. Bez ulaženja u to da li je ovaj sukob stvaran ili montiran, treba reći da je ovo pre svega sukob dva kapitalistička klovna koji stotinama hiljada ljudi skreću pažnju sa gorućih problema kao što je rast cene struje, hrane, i svih ostalih životnih potrepština, dok inflacija divlja, jede nam plate i postajemo sve siromašniji iako nas Vučić naravno ubeđuje kako nam je nikad bolje.

Sa druge strane imali smo nesrećni [Euro Prajd](#) od prošlog vikenda koji je poslužio kao poligon za zapadne ambasadore predvođene Kristoferom Hilom, koji su se pojavili u svojoj ulozi kolonijalnih namesnika – ne da daju doprinos ikakvom boljitku za LGBT populaciju, već da podsete srpsku vlast da je zemlja okružena članicama NATO-a i da izvrše dodatni pritisak na vladu kako bi kroz uvođenje sankcija Rusiji uvukli radničku klasu Srbije u globalni ratni sukob između NATO i Rusije. Istovremeno smo, uprkos više nego pomešanim signalima koji su dolazili kroz režimske medije, mogli videti da je prisustvo protivnika Euro Prajda bilo marginalno. Kada pogledamo izjave raznih liberalnih aktivista i nevladinih organizacija stiče se utisak da im je pomalo i žao što nije bilo više nasilja na ulicama tokom Prajda, verovatno zato što bi sledeće godine dobili veći budžet. Pritom, zabrana Prajda zadovoljila je desničarske porive za reakcijom, dok se u isto vreme na Kosovu

dešavala latentna promena [priznavanja kosovskih dokumenata u Srbiji](#). Ovakvi paralelni potezi nisu slučajnost, već vrlo odmerene strategije diverzije određenog dela stanovništva od konkretnih planova koje vlast sprovodi kako bi odgovorila na zahteve Evropske Unije i NATO-a.

Na margini su ostale vesti iz ekonomije, pa tako većina nije pročitala da je najavljeno povećanje minimalca na 40,000 dinara u medijima predstavljeno kao [užasan pritisak na gazde](#) jer će jadni morati da plate 350 miliona evra više za troškove poslovanja zbog povećane cene rada. Čak 50,000 firmi će biti pogođeno ovom merom i izgleda da gazde očekuju da se mi kao radnici sažalimo na njih i odrekemo čak i te bede pod nazivom minimalac. Možda očekuju da radnici jedu blato iz dvorišta a ne da kupuju hranu, plaćaju kirije i basnoslovno visoke račune.

Na međunarodnom nivou imamo nekoliko vesti o zaoštavanju klasnih borbi. [U Francuskoj i Nemačkoj](#), zemljama sa jakom tradicijom radničkog organizovanja, poslednjih nedelja se odvijaju štrajkovi kontrolora letova koji traže veće plate koje će pokriti inflaciono divljanje cena, dok se uprave aviokompanija prave lude. Kao rezultat, kompanije su dobile stotine otkazanih letova i ogromne gubitke profita. Radnici [beogradskog aerodroma](#) zaduženi za catering su takođe stupili ove nedelje u štrajk kako bi primorali gazde da poštuju minimum ljudskog dostojanstva i uplate doprinose, socijalno i zdravstveno.

Za to vreme se u Beču na protestu pod nazivom ["Cene dole"](#) okupilo preko 20,000 ljudi koji traže od vlasti da se na efikasan način izbori sa inflacijom umesto da troškove svaljuje na leđa radničke klase od koje, kao i uvek do sada, očekuju da plati krizu kapitalizma.

U Iranu imamo primer fašističkog patrijarhalnog užasa u kojem je mlada žena ubijena od strane islamističke moralne policije zadužene da sprovodi represiju nad ženama i da osigurava da su

žene sve vreme u podjarmljenom položaju u odnosu na muškarce. Radničkoj klasi Irana je muka da trpi iživljavanje verskih fundamentalista i zemlja je eksplodirala u masovnim protestima u kojima zajednički učestvuju i žene i muškarci, [spaljujujući hidžabe](#) i sukobljavajući se sa organima represije u borbi protiv patrijarhalnog mraka.